

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΡΑΔΟΥ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ

ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ ΒΑΚΧΟΣ

ΘΡΙΛΕΡ

POLARIS ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΣΤΗΝ ΠΑΛΙΑ ΕΘΝΙΚΗ

Βρισκόταν τέσσερις ώρες στον δρόμο. Έτρεχε για δουλειές από το απόγευμα και τώρα ταξίδευε από την Κομοτηνή στην Καβάλα. Της απέμενε άλλη μια ώρα διαδρομή με τις υποχρεωτικές στάσεις.

Από την ημέρα που ξεκίνησε να εργάζεται στην εταιρεία, το αυτοκίνητό της, ένα παλιό Όπελ αδιευκρίνιστου χρώματος, αλλοιωμένο πράσινο ίσως, με την πίσω αριστερή πόρτα χαλασμένη και ραγισμένο το παρμπρίζ στη δεξιά γωνία, είχε γίνει το δεύτερο σπίτι της. Ένα με τη φύση της. Το αυτοκίνητο κι αυτή. Αυτή και το αυτοκίνητο. Το παλιό ξεθωριασμένο όχημα με την ξεχαρβαλωμένη πόρτα, τα ραγίσματα στο γυαλί και τα βαθουλώματα στη λαμαρίνα. Κάπως έτσι ήταν και η ζωή της...

Το σκοτάδι απλωνόταν ήσυχα στον ανοιξιιάτικο ουρανό. Το φως χανόταν και οι σκιές των δέντρων που ξεμύτιζαν απειλητικά, ελίσσονταν στο οδόστρωμα, κινούμενες αργά, στον ρυθμό βαριεστημένης χελώνας.

Μισούσε αυτή τη διαδρομή. Ιδιαίτερα τις βραδινές ώρες. Από την εποχή που κατασκευάστηκε η Εγνατία

Οδός, η παλιά εθνική μετατράπηκε σε επαρχιακό δρόμο, δίχως κίνηση και φώτα, με λακκούβες στην ασφαλτο, μηδαμινή σήμανση και επικίνδυνες στροφές. Σε λίγη ώρα το σκοτάδι θα κατάπινε τον κόσμο γύρω της και αυτή, μέσα στο μεταλλικό στομάχι του αυτοκινήτου, έπρεπε να παλέψει με τον εαυτό της...

Έριξε μια λοξή ματιά στη θέση του συνοδηγού και αντίκρισε το χάος. Τα χαρτιά, οι φάκελοι και τα δείγματα των προϊόντων της εταιρείας σωριασμένα, άτσαλα στοιβαγμένα, της έφεραν στο μυαλό το πρόσωπο του προϊσταμένου της που αύριο το πρωί θα γκρίνιαζε ξανά ότι δεν πέτυχε τον στόχο της. Μόρφασε στη σκέψη.

«Στο διάολο» έβρισε και κοίταξε στον κεντρικό καθρέφτη τον άδειο δρόμο πίσω της.

Έσφιξε τα χέρια της στο τιμόνι, πάτησε σταθερά το γκαζί και δυνάμωσε τη μουσική. Η φωνή τραγουδούσε για ένα χάρτινο φεγγαράκι.

Χαμογέλασε αμήχανα, σαν κάποιος να την παρακολουθούσε, και σκέφτηκε τον δάσκαλο της μουσικής. Τα καστανά του μάτια που την κοίταζαν εξεταστικά τα λεπτά χείλη του που ήθελε να γευτεί με τα δικά της.

Πάλευε μια βδομάδα με το συγκεκριμένο κομμάτι. Το 'βγαζε κουτσά στραβά στην κιθάρα της, αρκεί να ήταν μόνη. Το «φεγγαράκι» γκρεμιζόταν παράτονο όταν έπρεπε να το παίξει μπροστά του. Μπέρδευε τα δάχτυλά της στις χορδές, ξέχναγε τις νότες και γενικώς τα έχανε, σαν να ήταν η πρώτη φορά που της άρεσε κάποιος.

Έπρεπε να του μιλήσει. Στο επόμενο μάθημα κιόλας.

Το σκέφτηκε διεξοδικά και ίσιωσε τη φούστα της. Χαλάρωσε το χρωματιστό φουλάρι γύρω από τον λαιμό της και άναψε τσιγάρο. Θα προσπαθούσε να είναι άνετη, να του πει τι αισθάνεται χωρίς ενδοιασμούς και περιστροφές. Η ειλικρίνειά της, το δίχως άλλο, θα τον οδηγούσε να ανταποκριθεί. Κι αν όχι;

Ο μελωδικός ήχος του τηλεφώνου την επανέφερε στο παρόν. Έπρεπε να απαντήσει πρώτα στο κινητό της και μετά στο ανησυχητικό σενάριο της απόρριψης.

«Έλα. Πού βρίσκεσαι;» Ήταν η αδελφή της.

«Έρχομαι. Σε καμιά ώρα θα είμαι Καβάλα. Όλα καλά;»

«Μια χαρά. Δεν έχω πει στον μπαμπά ότι θα 'ρθεις. Νομίζει ότι θα μείνεις εξαιτίας της δουλειάς στην Αλεξανδρούπολη».

«Ωραία. Θέλω να είναι έκπληξη» είπε και χαμογέλασε φέρνοντας στο μυαλό της τη μορφή του πατέρα της. Γιόρταζε τα γενέθλιά του και το πρωί τού είπε ότι δεν είχε τελειώσει με τις υποχρεώσεις της, με αποτέλεσμα να αρχίσει τα κλαψουρίσματα. Από τότε που πέθανε η μητέρα της, ο πατέρας της είχε γίνει απαιτητικός και γκρινιάρης, ήθελε και τις δυο τους να βρίσκονται μαζί του σε κάθε γιορτή ή επέτειο. Σε αντίθετη περίπτωση άρχιζε μια δακρύβρεχτη πολύωρη μουρμούρα.

«Εντάξει. Τα λέμε. Φιλιά».

Το μικρό κλικ της συσκευής φώτισε την ώρα. Οχτώ και δέκα. Το πλήθος από τις μικρές λαμπυρίζουσες τελείες εμφανίστηκε για μια ακόμη φορά στο στερέωμα.

Το σύμπαν δεν έδειχνε καμία συγκίνηση για τα προβλήματατά της.

Παρατήρησε το πρόσωπό της στον καθρέφτη του αυτοκινήτου και συνειδητοποίησε πόσο κουρασμένη ήταν. Η πολύωρη δουλειά, τα λίγα χρήματα, η έλλειψη συντρόφου, οι απαισιόδοξες σχέσεις που πολεμούσαν τις επιθυμίες της, αυτά και άλλα τόσα την καταρράκωναν, αλλά συνάμα όλα μαζί τής προσέφεραν την αιτία να συνεχίσει να παλεύει δυναμικά, πεισματικά, με μοναδικό σκοπό να πετύχει τους στόχους της. Φυσικά ήξερε ότι αυτή η νοοτροπία οφειλόταν στον πατέρα της, ο οποίος συνήθιζε να τονίζει πως «μόνο ο πετυχημένος είναι ευτυχημένος»...

Μόρφασε ειρωνικά. Γύρισε το βλέμμα της στον δρόμο και... τον είδε!

Λίγα δευτερόλεπτα τη χώριζαν από τη σκυφή φιγούρα ενός άνδρα. Ύστερα ο χρόνος εξαφανίστηκε και η απόσταση μηδενίστηκε.

Ο άγνωστος συστήθηκε βίαια, το πρόσωπό του στο παρμπρίζ. Το αίμα του, άλλη μια απόδειξη της ταυτότητάς του. Τελευταίο στοιχείο: ο ήχος από τα κόκαλα που σπάνε, ακαριαία και ανεπανόρθωτα η αδιαμφισβήτητη επιβεβαίωση της τρομερής αλήθειας. Είχε χτυπήσει άνθρωπο!

Ούρλιαξε κατατρομαγμένη. Μάλλον συνέχισε να ουρλιάζει υστερικά, αφού η παρατεταμένη κραυγή της ξεκίνησε μόλις τον είδε, αναμείχθηκε με το σκλήρισμα των ελαστικών στο οδόστρωμα, τον γδούπο της σύγκρουσης με το σώμα του και το ράγισμα του τζαμιού.

Πέρασε ένας αιώνας αμνησίας, αδράνειας και αποπροσανατολισμού. Καθόταν αμήχανη, με το βλέμμα της καρφωμένο στο αίμα που κυλούσε στο γυαλί. Έμοιαζε με αποκρουστικό μαλάκιο, ένα σκουρόχρωμο πλάσμα που τέντωνε τα λεπτά του πλοκάμια προς κάθε κατεύθυνση. Ένα τέρας που απλωνόταν και μεγεθυνόταν, σαν να ήθελε να την τυλίξει μαζί με το αυτοκίνητο.

Το στόμα της παραμορφώθηκε από μια έκφραση απελπισίας. Έπειτα γέμισε από εκείνη τη μεταλλική γεύση που έχουν τα δάκρυα. Έκρυψε το πρόσωπό της με τα χέρια, αποφεύγοντας να κοιτάξει προς το μέρος όπου έπεσε το σώμα. Τον είχε σκοτώσει ή τον είχε απλώς τραυματίσει;

Απλώς! ειρωνεύτηκε ο εαυτός της, φουντώνοντας τις τύψεις της. Ο νοερός σαρκασμός την τίναξε από τον βάλτο της παγωμάρας και την ώθησε να δράσει. Έπρεπε να βοηθήσει τον χτυπημένο.

Με τρεμάμενα χέρια έβγαλε έναν μικρό φακό από το ντουλαπάκι και τον άναψε. Πήρε μια βαθιά ανάσα κι άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα. Δεν ερχόταν κάποιος από πίσω της ούτε από το αντίθετο ρεύμα. Η έναστρη νύχτα που θαύμασε πριν από λίγο, είχε γίνει εχθρός της.

«Είσαι καλά;» είπε αδύναμα και από τα στήθια της ακολούθησε ένας λυγμός. Ζαλιζόταν, έτρεμε, το στομάχι της ανακατευόταν. Μια βραχνή φωνή κραύγαζε μέσα της να μην πλησιάσει, να μπει στο αυτοκίνητο και να φύγει.

Συγκρατήθηκε με σθένος. Διέλυσε το κύμα πανικού που σάρωσε το μυαλό της και φώτισε το οδόστρωμα.

Η ταλαντευόμενη ξέθωρη λωρίδα κίτρινου φωτός αποκάλυψε τη γκριζόμαυρη άσφαλτο. Με αβέβαια βήματα προχώρησε προς τον σκοτεινό όγκο που σχημάτιζε το σώμα και από την πίεση στα μηνίγγια της κατάλαβε ότι θα λιποθυμήσει. Εμπόδισε για δεύτερη φορά τον εαυτό της να πανικοβληθεί και έσφιξε δυνατά τα σαγόνια της, σε πείσμα των σαλπισμάτων υποχώρησης που ακούγονταν στο κεφάλι της.

«Είσαι καλά;» επανέλαβε την ερώτηση σχεδόν ξέφυχα. Τα γόνατά της έτρεμαν και η καρδιά της πήγαινε να σπάσει από τον φόβο. Ο φόβος μπλέχτηκε με την ενοχή και την ελπίδα, αρθρώνοντας μέσα της μια επαναλαμβανόμενη ευχή: *Θεέ μου, να μην έχει πεθάνει, να είναι ζωντανός. Να είναι ζωντανός.*

Η απόσταση μεταξύ τους ήταν μονάχα μερικά μέτρα, αλλά εκείνη νόμιζε πως πέρασαν ολόκληρες ώρες μέχρι να τον φτάσει. Στάθηκε τρέμοντας από πάνω του κι η φρίκη της μετατράπηκε αμέσως σε έκπληξη.

Ήταν μέσα Μαρτίου κι ο άνδρας που μόλις είχε χτυπήσει ήταν γυμνός' ολόγυμνος! Τέτοια ώρα, στη μέση του πουθενά...

Έριξε ένα γύρο το φως του φακού, σε μια προσπάθεια να βρει το ταίρι του. Συνειρμικά θεώρησε ότι η γύμνια του οφειλόταν στην πράξη του έρωτα, κάτι που σήμαινε ότι κάπου εκεί κοντά θα πρέπει να βρισκόταν κάποιος.

Δεν υπήρχε κανείς. Μονάχα θάμνοι, ασάλευτα δέντρα και οι νυχτερινοί ήχοι της υπαίθρου, που η έντασή τους υπερδιπλασιαζόταν από το ζαλισμένο της μυαλό, σε βαθμό που να της προκαλεί τρόμο.

Με την αναπνοή της να βγαίνει ηχηρή και τους ώμους της να ταράζονται από τον ψυχικό της κλονισμό, στύλωσε το φως στον γυμνό άνδρα. Το πρόσωπό του ήταν άσχημα χτυπημένο, αλλά δεν είχε άλλα εμφανή τραύματα, εκτός από...

Κοίταξε σαστισμένη την περιοχή των γεννητικών του οργάνων. Κράτησε σταθερά τον φακό και μηχανικά έσκυψε ελαφρά, σαν να μην πίστευε αυτό που έβλεπε και ήθελε να δει καλύτερα.

Το σώμα του παλλόταν μέσα σε μια τεράστια κηλίδα αίματος. Κάποιος του είχε κυριολεκτικά ξεριζώσει το πέος και τους όρχεις!

Αμέσως συνειδητοποίησε ότι αυτό δεν προκλήθηκε από τη σύγκρουση με το αυτοκίνητο και πισωπάτησε τρομαγμένη. Το έρημο τοπίο απέκτησε ξαφνικά απειλητικές ιδιότητες. Τα πόδια της βούλιαξαν στην άσφαλτο. Της φάνηκε πως ο χώρος άρχισε να κινείται σιγά, κλείνοντας ασφυκτικά γύρω της.

Ο άγνωστος άνδρας είχε κακοποιηθεί μέχρι θανάτου και η ιδέα ότι εκείνος που προσπάθησε να τον σκοτώσει παραμόνευε κάπου τριγύρω, κρυμμένος στις σκιές, άστραψε στο διαλυμένο της μυαλό και μετέδωσε τον φόβο στην καρδιά της. Αλαφιασμένη απ' τη σκέψη, έριξε νευρικά το φως προς την πλευρά του δάσους, με τις αισθήσεις της σε εγρήγορση.

Τίποτα. Καμία κίνηση, κανένας ήχος, που να προδίδει την παρουσία οποιουδήποτε άλλου ανθρώπου. Έκανε να φύγει και τότε άκουσε τον πληγωμένο να βρίζει ψυχορραγώντας: «Σκύλες... Πουτάνες...»

Μετά σιωπή.

Ο γυμνός άνδρας έγειρε αριστερά και ξεψύχησε αθόρυβα.

Χωρίς δεύτερη σκέψη έτρεξε προς το αυτοκίνητό της. Έβαλε τις ασφάλειες, ξανακοίταξε το σκοτεινό δάσος, παρακαλώντας να μη δει τον δράστη και κάλεσε την αστυνομία.

* * *

Τρία ζευγάρια μάτια ανάμεσα στις σκιές λαμπύριζαν στο φως των προβολέων του αυτοκινήτου και του φεγγαριού. Οι φιγούρες αυτές παρατηρούσαν εξεταστικά τις κινήσεις του ατόμου με τον φακό στον δρόμο και ανοιγόκλειναν τα βλέφαρα με ένταση.

Το βλέμμα τους έμοιαζε με αρπακτικών ζώων, τα οποία αλαφροπατούν στο σκοτάδι σε αναζήτηση λείας, πεινασμένα κι άφοβα, αλλά συγχρόνως προσεκτικά, έχοντας συνείδηση της κατάστασης. Δε χρειάζονταν αρχέγονα ένστικτα ούτε και την εμπειρία κυνηγού, για να αντιληφθούν την απειλή και τον κίνδυνο που αποτελούσε εκείνη η γυναίκα που είδε το θύμα τους.

Σιωπηλά κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους. Δεν έκαναν καμία κίνηση, συνέχισαν μονάχα να παρακολουθούν πυρετικά. Το μόνο στοιχείο που πρόδιδε την έντασή τους ήταν οι αναπνοές τους, που έβγαιναν γρήγορα και σφυριχτά, φανερώνοντας την αυξημένη λειτουργία των πνευμόνων τους που προκλήθηκε από την ταχύτητα της καταδίωξης.

Πίσω τους ακούστηκαν βήματα. Αχνά στο ημίφως φάνηκαν άλλες πέντε σκυφτές σιλουέτες να κινούνται ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων. Η αγέλη συγκεντρωνόταν.

Κάποια πουλιά έκρωξαν τρομαγμένα και πέταξαν μακριά από τον συγκεκριμένο χώρο. Το φτεροκόπημά τους και η ταυτόχρονη ταλάντωση των φυλλοφόρων κλαδιών κάλυψαν τους ήχους των βημάτων στο έδαφος.

Τα πέντε μέλη της ομάδας πλησίασαν τους θάμνους όπου κρύβονταν τα υπόλοιπα τρία και στάθηκαν να εξετάσουν την κατάσταση. Αντάλλαξαν μερικά έντονα βλέματα και κατόπιν κάποιο από αυτά μίλησε χαμηλόφωνα:

«Πάμε να φύγουμε. Πρέπει να κρύψουμε τα ίχνη που αφήσαμε».

Αντί για απάντηση είδε ένα από τα μέλη να κάνει με το χέρι του μια απότομη οριζόντια κίνηση στη μέση του λαιμού του. Δε μίλησε, αλλά το νόημα της κίνησης ήταν ολοφάνερο.

«Όχι. Μπορεί να μην προλάβεις και να ξεφύγει με το αυτοκίνητο» είπε σοβαρά η γυναίκα που μίλησε προηγουμένως. «Πάμε να καλύψουμε οποιοδήποτε στοιχείο. Δεν είναι ώρα τώρα να έχουμε προβλήματα με την αστυνομία».

Σχεδόν αθόρυβα σηκώθηκαν και τράβηξαν προς το μέρος απ' όπου είχαν έρθει. Οι κινήσεις τους ήταν σταθερές και κανονικές, δίχως άγχος ή οποιαδήποτε ένδειξη ανησυχίας, μέχρι που χάθηκαν στο σκοτάδι.

Ρώτησε και ξαναρώτησε κι η απάντηση ήταν η ίδια: το θύμα ήταν ευνουχισμένο και ο θάνατός του δεν προήλθε από τη σύγκρουση με το αυτοκίνητο. Έπρεπε να ρωτήσει, γιατί δεν ήταν σπάνιο να τον ειδοποιούν οι υφιστάμενοί του όταν έβλεπαν κάποιο πτώμα από τροχαίο, λες και επρόκειτο για ανθρωποκτονία. Το άγχος, η απειρία και η ανοησία δεν έλειπαν ποτέ από το Σώμα. Έτσι, αναγκαστικά πήρε το αμάξι του για να πάει μέχρι τον τόπο του παράξενου συμβάντος.

Όση ώρα οδηγούσε προσπαθούσε να βάλει σε τάξη τις λιγοστές πληροφορίες. Η πρωτοτυπία της υπόθεσης του κέντρισε το ενδιαφέρον και του ξύπνησε εκείνα τα ένστικτα που τόσο γλαφυρά παρουσιάζει η Αγκάθα Κρίστι στις περιπέτειες του Ηρακλή Πουαρό.

Κλείστηκε στις σκέψεις του κι άναψε ένα τσιγάρο, ξεχνώντας ότι μέσα στο όχημα τον συνοδευαν δυο συνάδελφοί του που δεν κάπνιζαν. Συλλογιζόταν εντελώς απορροφημένος και οδηγούσε σχεδόν μηχανικά, σαν να είχε βάλει τον αυτόματο πιλότο.

Ένας άνδρας αγνώστων στοιχείων, περίπου τριάντα χρονών, αθλητικός, βγαίνει στην παλιά εθνική οδό, την ώρα που μια κοπέλα (πώς την είπε; Α, ναι, Δήμητρα Σαρρή) διέρχεται με το αυτοκίνητό της τον δρόμο. Η Σαρρή τον χτυπάει, δεν εγκαταλείπει τον τόπο του δυστυχήματος και όταν πάει να του προσφέρει βοήθεια ανακαλύπτει ότι ο άνδρας είναι γυμνός και... ευνουχισμένος.

«Τι είπες υπαστυνόμει;» ρώτησε ο Γιάννης, που καθόταν στη θέση του συνοδηγού.

Ο Φάνης Βασιλείου αντιλήφθηκε ότι πρόφερε φωναχτά την τελευταία του σκέψη και κοίταξε τον συνάδελφό του. «Τίποτα. Σκεφτόμουν» απάντησε και ξαναγύρισε στους συλλογισμούς του.

Στο βάθος του δρόμου φάνηκαν οι φάροι των περιπολικών και τα φώτα των προβολέων. Πιο πέρα υψώνονταν οι συνήθεις χαμηλοί λόφοι, που τους βρίσκεις σε κάθε διαδρομή στην Ελλάδα ενώ μερικά χιλιόμετρα παρακάτω δέσποζε η γέφυρα του Νέστου. Κοίταξε στα αριστερά του τα δέντρα που κάλυπταν την περιοχή. Το ίδιο και στα δεξιά. Τα κλαδιά τους απλώνονταν σαν τεράστια άκρα που κατέληγαν σε κοφτερά γαμφώνυχα, έτοιμα να αρπάξουν το ανύποπτο θύμα τους και να το κομματιάσουν. Η περιοχή θύμιζε σκηνικό από ταινία τρόμου, είχε κάτι το τρομακτικό, το απειλητικό, που αφύπνιζε ξεχασμένα πανάρχαια ένστικτα.

Κούνησε το κεφάλι του σαν να ήθελε να διώξει τις παραπλανητικές σκέψεις από το μυαλό του και επικεντρώθηκε στην ακινησία των δέντρων. Έμοιαζαν με στατικούς μάρτυρες που ποτέ δε θα πρόδιδαν τα μυστικά τους. Ξαφνικά αναρωτήθηκε πώς και δεν τα έχουν κάψει ακόμα οι ανεγκέφαλοι συμπατριώτες του...

Έστρεψε την προσοχή του στην υπόθεση. Από τα λίγα ιατροδικαστικά που είχε μάθει κατά τη διάρκεια της καριέρας του, καταλάβαινε ότι ο χώρος όπου ευνοχίστηκε ο άγνωστος άνδρας οπωσδήποτε δε βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση. Ναι, κάπως έτσι θα έγινε: κάποιος ή κάποιοι έπιασαν τον άνδρα και τον ευνούχισαν κοντά στον δρόμο. Εκείνος εκμεταλλεύτηκε μια ευκαι-

ρία που του προσφέρθηκε, τους ξέφυγε και βγήκε στην άσφαλτο, οπότε τον χτύπησε η Σαρρή. Λογικό.

Μάλιστα δεν πρέπει να έτρεξε παραπάνω από διακόσια μέτρα. Εκτός κι αν... Εκτός κι αν αυτοί που τον ευνούχισαν, τον πέταξαν ήδη πεθαμένο προς το διερχόμενο όχημα της Σαρρή, με σκοπό να ξεγελάσουν τα λαγωνικά σαν και του λόγου του, θέλοντας να παρουσιάσουν ότι ο θάνατός του προκλήθηκε από τη σύγκρουση με το αυτοκίνητο. Ανοησία.

Από την άλλη πλευρά, τα εγκλήματα στην πραγματική ζωή δεν είναι τόσο περίπλοκα όσο στα μυθιστορήματα. Στα μυθιστορήματα ένα προσχεδιασμένο έγκλημα έχει μονάχα μια αδυναμία, την οποία και ανακαλύπτει ο οξυδερκής ντέτεκτιβ' στην πραγματικότητα οι εγκληματίες αφήνουν τόσα πολλά ίχνη πίσω τους, ώστε να πιαστούν αμέσως, εκτός κι αν πρόκειται για άτομα με υψηλό δείκτη νοημοσύνης.

Πλησίασε τα σταθμευμένα οχήματα της Τροχαίας και το ασθενοφόρο. Μπροστά απ' αυτά ήταν τοποθετημένο το ηλεκτρονικό σήμα με το απαγορευτικό και ένας φάρος που αναβόσβηνε, βγάζοντας έντονο πορτοκαλί φως. Οι κώνοι απαγόρευαν τη διέλευση ενώ μια κοπέλα με στολή κατεύθυνε τα ελάχιστα αυτοκίνητα των ντόπιων προς την αυτοσχέδια παράκαμψη. Κάποιοι απ' αυτούς είχαν σταθμεύσει έξω από το οδόστρωμα και κατέβηκαν για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους.

Όπως και να 'χει, το πρώτο που έπρεπε να μάθει ήταν την ταυτότητα του θύματος. Κατόπιν το μυστήριο

θα έπαιρνε τον δρόμο προς τη λύση του, συλλογίστηκε και έσβησε τη μηχανή.

«Υπαστυνόμε, έχει φτάσει και ο ιατροδικαστής» φώναξε ο ενωμοτάρχης της Τροχαίας μόλις τον είδε.

Υπήρχαν δύο περιπολικά με αναμμένους φάρους και άλλο ένα πολιτικό όχημα, που ανήκε σε άνδρες της Ασφάλειας. Η σειρήνα του ασθενοφόρου σιωπούσε. Το δάσος είχε γεμίσει από στρογγυλές φωτεινές δέσμες που κινούνταν γρήγορα, σαν ένας στρατός από μεθυσμένες πυγολαμπίδες. Ένας ένστολος έδινε οδηγίες.

Την προσοχή του Φάνη τράβηξαν οι δύο άνδρες που ήταν σκυμμένοι πάνω απ' το κακοποιημένο σώμα. Τέσσερα χέρια, ψύχραιμα, αποστειρωμένα, αναζητούσαν στοιχεία και απαντήσεις. Εργάζονταν σιωπηλά με προσοχή και ακρίβεια.

Κάρφωσε το βλέμμα του στις κινήσεις τους. Προσπάθησε να διαβάσει τις εκφράσεις τους. Ήταν αδύνατο μέσα σ' εκείνον τον πανικό.

Το βλέμμα του περιπλανήθηκε τριγύρω. Θύμωσε με τον άσχετο κόσμο που είχε μαζευτεί για να δει το πτώμα και γύρισε πίσω του συνοφρυωμένος, προσπαθώντας να εντοπίσει τον υπαίτιο του εκνευριστικού γέλιου που έφτανε στα αυτιά του. Είδε τέσσερις νεαρούς σκαρφαλωμένους στην καρότσα ενός αγροτικού να χαζεύουν το σκηνικό. Έμοιαζαν με ηθοποιούς σε πρόβα θανάτου, που νομίζουν ότι θα γλιτώσουν την αληθινή παράσταση.

«Ρε Μπάμπη, ο τύπος είναι τσίτσιδος».

«Μάλλον θα καλοπερνούσε πίσω απ' τους θάμνους».

«Μη λες μαλακίες! Αν καλοπερνούσε δε θα τον βρίσκανε με ξεριζωμένα αρχίδια! Δε νομίζω ότι πρόκειται για έγκλημα πάθους».

«Σκάστε όλοι! Μιλάει ο αστυνόμος Σαΐνης!»

Η παρέα γέλασε τρανταχτά. Ένα γέλιο παράταιρο, αλλά τόσο οικείο σε τέτοιες περιστάσεις. Ο Φάνης δεν ήξερε τα ψυχικά αίτια, αλλά γνώριζε ότι μια μεγάλη ομάδα ανθρώπων αντιδρούσε έτσι μπροστά στον θάνατο, με νευρικό γέλιο...

«Γιάννη, πες τους να στήσουν τους προβολείς σωστά» έδωσε θυμωμένα τη διαταγή, βλέποντας τρεις προβολείς να ρίχνουν το φως τους στο δάσος κι όχι στην άσφαλτο. Μετά γύρισε προς τον ενωμοτάρχη της Τροχαίας και ρώτησε με άγριο ύφος: «Αποκλείσατε σωστά τον δρόμο;»

Ο ενωμοτάρχης απόρησε με την ερώτηση και τον κοίταξε σαστισμένος. Κατόπιν έριξε το βλέμμα του στο ασθενοφόρο, που είχε σταθμεύσει δίπλα στο σημείο που βρισκόταν το πτώμα. Ανατρίχιασε στη σκέψη ότι θα τον κατσαδιάζε ο ανώτερός του και αμέσως έβαλε τις φωνές στους υφισταμένους του.

«Ρε! Γιατί αφήσατε το ασθενοφόρο να παρκάρει εκεί;»

«Ηρθε νωρίτερα από εμάς, κύριε...»

Ο Γιάννης κοίταξε κατάματα τον Φάνη και, καθώς απομακρύνονταν από τον υπαξιωματικό της Τροχαίας, είπε φιθυριστά: «Μαλακίες Ελλήνων, παιδεύουσι Έλληνες».

«Μαλακίες δε θα πει τίποτα» πρόσθεσε ο Φάνης κι άρχισε να δίνει διαταγές ώστε να απομακρυνθούν οι άσχετοι και τα οχήματα από τον τόπο του δυστυχήματος.

Σε δυο λεπτά η τάξη είχε αποκατασταθεί. Οι προβολείς έριχναν το φως τους στον δρόμο και ο χώρος άρχισε να φανερώνει τα μυστικά του.

«Η σύγκρουση έγινε εδώ» δήλωσε ο ενωμοτάρχης, δείχνοντας ένα σημείο κοντά στα ίχνη που άφησαν τα λάστιχα κατά το φρενάρισμα. «Από τα μέτρα του φρεναρίσματος φαίνεται ότι η δράστις έτρεχε με ογδόντα χιλιόμετρα. Στα επιτρεπόμενα όρια δηλαδή».

Ο Φάνης έσμιξε τα χείλη του σκεφτικός και στράφηκε προς τον δεύτερο βοηθό του, ο οποίος εξέταζε την πορεία του αυτοκινήτου. Ύστερα από λίγο μ' ένα θετικό γνέψιμο ο υφιστάμενός του επιβεβαίωσε τα λόγια του ενωμοτάρχη.

Ανασήκωσε το αριστερό του φρύδι και μέτρησε νοερά την απόσταση του δρόμου από το δάσος. Κοίταξε το ρολόι του και σκέφτηκε ότι ήταν πολύ νωρίς για να διατάξει κάποια έρευνα. Μέσα στο σκοτάδι, μονάχα με τους φακούς, πέρα από το ότι η έρευνα θα φαινόταν στους άνδρες του καψόνι, οι πιθανότητες να βρούνε ίχνη ήταν λίγες και υπήρχε ο κίνδυνος να ποδοπατήσουν σημαντικά στοιχεία. Μόλις θα ξημέρωνε όμως, έπρεπε να στείλει οπωσδήποτε την ομάδα Σήμανσης.

Στράφηκε και κατευθύνθηκε στο μέρος όπου βρισκόταν ακόμα ο νεκρός. Το κουφάρι του άγνωστου άνδρα ήταν ήδη σκεπασμένο μ' ένα γκριζου χρώματος πλαστικό κάλυμμα.

Ο ιατροδικαστής και ο βοηθός του είχαν μόλις τελειώσει με την επιτόπια εξέταση του πτώματος. Τους πλησίασε, ανυπομονώντας να μάθει τις λεπτομέρειες.

«Τι γίνεται, Διαμαντή; Βρήκες τίποτα;» ρώτησε και χάιδεψε με το αριστερό χέρι το αξύριστο πηγούνι του.

«Θα σου πω τα οφθαλμοφανή, τα υπόλοιπα το πρωί».

Ο Βασιλείου έγενεψε στη δυσοίωνα δήλωση και έριξε μια ματιά στο σκεπασμένο σώμα, που κειτόταν στη μαύρη άσφαλτο σε μια αφύσικη στάση. Αν ήταν ένα απλό δυστύχημα, όλα θα τελείωναν τώρα. Το συμβάν θα ήταν από εκείνες τις περιπτώσεις που τελειώνουν με μια ληξιαρχική πράξη θανάτου και μια δίκη μετά από χρόνια, για την επιβολή της αποζημίωσης. Ο ευνουχισμός όμως έβαζε το γεγονός στην κατηγορία του εγκλήματος. Τώρα έπρεπε να ανακαλύψει τα στοιχεία που θα του φανέρωναν εάν ήταν αποτέλεσμα απελπισίας και πάθους ή κάποιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ αλλοδαπών παρανόμων. Αμφέβαλλε ότι το έκαναν Έλληνες, γιατί στα ιστορικά εκδίκησης δεν υπήρχαν τέτοιου είδους βάρβαρες και υβριστικές, κατά μία έννοια, πράξεις.

Φυσικά δεν απέκλειε καμία πιθανότητα, αλλά έτσι όπως ένιωθε, μεγάλος και κουρασμένος, θα του ήταν πιο εύκολο να αντιμετωπίσει μια τρελή ερωμένη, παρά κάποια μαφιόζικη συμμορία. Κοίταξε λοιπόν τον Διαμαντή που έβγαζε τα γάντια του και έκλεισε τα βλέφαρα σαν να ήθελε να αυτοσυγκεντρωθεί.

«Ο άνδρας είναι περίπου τριάντα ετών» είπε ο Διαμαντής, βάζοντας τα γάντια του σε μια πλαστική σακούλα ασφαλείας. «Φαίνεται αρκετά δυνατός. Για να καταφέρουν να του δέσουν τα χέρια και τα πόδια, θα πρέπει να τον κρατούσαν τουλάχιστον τρεις άνθρωποι».

«Είναι δεμένος;» ρώτησε ο Φάνης.

«Όχι, αλλά έχει σημάδια στους καρπούς και στους αστραγάλους».

«Βρήκατε τίποτα άλλο;»

«Η δεξιά πλευρά του προσώπου του παραμορφώθηκε από τη σύγκρουση, έχει σπασμένα κόκαλα στον κορμό και πολλές πληγές στην πλάτη. Αυτό που τον σκότωσε όμως ήταν η ακατάσχετη αιμορραγία που προκλήθηκε από τον ευνουχισμό».

«Μπορείς να μου πεις περισσότερα γι' αυτό;»

«Το μόνο που μπορώ να πω είναι ότι όποιος το έπραξε δεν ήθελε να του αφήσει καμία ελπίδα αποκατάστασης. Περισσότερα θα ξέρουμε αφού τον εξετάσουμε στο νεκροτομείο».

Ο Φάνης συνοφρυώθηκε με δυσαρέσκεια. Δεν ήθελε να επιλύσει επιτόπου το μυστήριο, αλλά χρειαζόταν άμεσα ένα στοιχείο-οδηγό για να ξεκινήσει την αναζήτηση. Ήξερε ότι για να λυθεί επιτυχώς μια υπόθεση τα στοιχεία έπρεπε να συλλεχτούν τα πρώτα δύο εικοσιτετράωρα, ώστε να αρχίσει γρήγορα η έρευνα των υπόπτων. Η καθυστέρηση πάντα οδηγεί σε λάθη, ασάφειες και τελικά... στο αρχείο.

«Καλώς. Τηλεφώνησέ μου όταν θα γνωρίζεις περισσότερα» είπε ξεφυσώντας και προχώρησε προς το σκεπασμένο πτώμα. Στάθηκε από πάνω του με κομμένη την ανάσα. Μια φευγαλέα σκέψη τον έκανε να αναριγίσει κι αμέσως φαντάστηκε τον εαυτό του στη θέση του άνδρα, τη σκηνή του ευνουχισμού, τον πόνο και τη φρίκη. Ανατρίχιασε.

Την επόμενη στιγμή, μ' ένα πετάρισμα των βλεφάρων του έδιωξε τις φανταστικές εικόνες, έσκυψε αποφασιστικά και σήκωσε το λεπτό κάλυμμα. Το σώμα του θύματος βρισκόταν ήδη στο στάδιο της ακαμψίας και εξαιτίας των προβολέων είχε ένα παράξενο κιτρινωπό χρώμα.

Το βλέμμα του απέφυγε τα τραύματα που προήλθαν από τη σύγκρουση με το αυτοκίνητο και καρφώθηκε, σχεδόν υπνωτίστηκε από το πηγμένο αίμα της πληγής που έχασκε ανάμεσα στα σκέλια του άνδρα. Έβγαλε από τη θήκη τη φωτογραφική του μηχανή, την οποία πάντα κουβαλούσε μαζί του, και τράβηξε δύο φωτογραφίες για το προσωπικό του αρχείο.

«Αυτό σημαίνει η φράση “θα σου κόψω τον πούτσο και τ' αρχίδια”» αστειεύτηκε ο Γιάννης και στάθηκε πίσω του.

«Κόψε τις κρυάδες, άθλιε» μούγκρισε θυμωμένος ο Φάνης και σκέπασε το πτώμα. «Πού βρίσκεται η Σαρρή;»

«Την έχουν στο περιπολικό» απάντησε ο βοηθός του.

Ο Φάνης κοίταξε προς το όχημα και έκανε ένα βήμα. Μετά, σαν να μετάνιωσε για την κίνηση, στάθηκε κι έφερε ένα τσιγάρο στο στόμα του. Η εικόνα της βίαιης πληγής τον είχε επηρεάσει καταλυτικά. Δεν ήταν ο θάνατος που απασχολούσε το μυαλό του, αλλά το καυτό ερώτημα: «τι είναι ο άνδρας χωρίς αρχίδια και πούτσο;»

Δεν μπορούσε να απαντήσει. Δεν ήθελε να το σκέφτεται καν κι άναψε το τσιγάρο του. Ρούφηξε βαθιά και κράτησε τον καπνό στα πνευμόνια του. Η σκέψη

του στροβιλιζόταν στην πράξη του ευνουχισμού και το μυαλό του έπλασε ξαφνικά τη σκηνή με πρωταγωνιστή τον ίδιο. Ίδρωσε αμέσως. Είδε με τα μάτια της φαντασίας του το μαχαίρι να γυαλίζει, το κορμί του γυμνό, ένα χέρι να του πιάνει τα γεννητικά όργανα και την κοφτερή λάμα να πλησιάζει...

«Θα πάμε; Είναι και ομορφούλα» έκανε περιπαιχτικά ο Γιάννης, με τα μάτια του να αντανακλούν το φως των προβολέων.

Ο Φάνης μόνο που δεν ούρλιαξε από τον τρόμο του. Κοίταξε τον βοηθό του κατάματα και πισωπάτησε αλαφιασμένος.

«Καλά, δε θα αστείευτώ ξανά» απολογήθηκε ο Γιάννης, δίχως να καταλάβει την αιτία της αντίδρασης του προϊσταμένου του.

«Το καλό που σου θέλω!» γάβγισε ο υπαστυνόμος και προχώρησε με φόρα προς το περιπολικό όπου κρατούσαν τη Σαρρή. Σταμάτησε στο δεύτερο βήμα.

«Γιάννη, βάλε κάποιον να του πάρει τα δακτυλικά αποτυπώματα, πριν τον μεταφέρουν στο νεκροτομείο. Πρέπει να μάθουμε ποιος ήταν και αν έχει παρελθόν» τόνισε κι έκανε να φύγει, αλλά σταμάτησε ξανά για να ρωτήσει: «Τα... όργανά του βρέθηκαν;»

Ο Γιάννης έγνεψε αρνητικά. «Τα παπάρ-ε, τα αυτά του, μάλλον θα βρίσκονται στο δάσος, στο σημείο όπου του τα έκοψαν. Αν δεν τα πήρε μαζί του για ενθύμιο, όποιος του τα 'κοψε».

Ο Φάνης τον κοίταξε αυστηρά. Τον εκνεύριζε η αναισθησία του μπροστά στον θάνατο, σ' ένα τόσο βά-

ναυσο έγκλημα. Σκέφτηκε ότι ίσως να ήταν κάποιος τρόπος άμυνας, τον οποίο είχε αναπτύξει με τον καιρό ασχολούμενος με παρόμοιες υποθέσεις. Ωστόσο αυτό το ψυχρό ύφος αποστασιοποίησης από το φονικό τον παρουσίαζε σαν κάποιον άκαρδο και άσπλαχνο άνδρα, που δε νοιαζόταν πραγματικά για τα θύματα.

«Ακολουθήστε το αίμα» έδωσε εντολή, αφήνοντας τις σκέψεις του για τον Γιάννη στην άκρη, «για να δούμε από ποια πλευρά βγήκε».

«Αποκλείστε την περιοχή, γιατί δεν μπορούμε να ψάχνουμε στο σκοτάδι και η έρευνα θα ξεκινήσει το ξημέρωμα» πρόσθεσε και κατευθύνθηκε προς το περιπολικό.

Η Δήμητρα Σαρρή καθόταν στην πίσω δεξιά θέση του οχήματος, με κατεβασμένο το κεφάλι. Τα μαλλιά της έπεφταν μπροστά στο πρόσωπο και τα δάχτυλά της ήταν πλεγμένα σφιχτά γύρω από ένα νοτισμένο, σχεδόν λιωμένο χαρτομάντιλο. Δεν τολμούσε να κοιτάξει γύρω της και είχε το βλέμμα της καρφωμένο στα χέρια της με ψυχαναγκαστική συνέπεια. Ήθελε να φύγει μακριά από εκείνο το μέρος, να βρεθεί στην ασφάλεια του σπιτιού της. Δεν είχε ιδέα για το πώς θα τελείωνε αυτή η περιπέτεια, αλλά ήταν πια σίγουρη για δύο πράγματα. Θα μιλούσε στον δάσκαλο για τον έρωτά της και δε θα περνούσε ποτέ ξανά στη ζωή της από αυτόν τον δρόμο.

«Καλησπέρα, κυρία Σαρρή». Η φωνή του δεν είχε τη χροιά του αυστηρού αξιωματικού, αλλά του συμπάσχοντος συγγενή. «Ονομάζομαι Φάνης Βασιλείου, υπαστυνόμος, θα ήθελα να σας απασχολήσω για λίγο».

Η Δήμητρα σήκωσε το βουρκωμένο της βλέμμα αναστενάζοντας. Ο μελαχρινός άνδρας που στεκόταν μπροστά της είχε κοντά μαλλιά και μεγάλα εκφραστικά μάτια.

Ο Φάνης παρατήρησε τα μελανά ρυάκια που σχηματίζονταν από το μακιγιάζ γύρω από τα βλέφαρά της και έσκυψε δίπλα της. Το πρόσωπό της ήταν όμορφο, θελκτικό και τα μάτια της εξέπεμπαν μια θλιμμένη λάμψη, που φανέρωνε εξυπνάδα και ταλαιπωρία.

«Γνωρίζω πόσο ταραγμένη είστε και δε θα σας κουράσω, αλλά θα πρέπει να συζητήσουμε λίγο για το δυστύχημα. Τώρα που έχετε τις λεπτομέρειες νωπές».

«Σύμφωνοι, αλλά... δεν υπάρχουν και πολλές λεπτομέρειες» αποκρίθηκε βραχνά η Δήμητρα.

«Εντάξει, ας πάρουμε τα πράγματα απ' την αρχή. Πού πηγαίνατε όταν έγινε το δυστύχημα;»

«Στην Καβάλα. Πήγαινα να επισκεφτώ την οικογένειά μου».

«Ήσασταν μόνη στο αυτοκίνητο;»

«Ναι» απάντησε η Δήμητρα, κουνώντας ταυτόχρονα το κεφάλι της θετικά.

«Παρατηρήσατε κάτι περίεργο κατά τη διάρκεια της διαδρομής;»

«Όχι, όχι... Όλα ήταν όπως πάντα, ήσυχα και ήρεμα, μέχρι τη στιγμή που τον είδα...»

Η Δήμητρα ξεροκατάπιε σε μια προσπάθεια να συγκρατήσει τα δάκρυά της. Ο υπαστυνόμος την ακούμπησε απαλά στον ώμο, μια κίνηση συμπάθειας και κατανόησης.

Σήκωσε το βλέμμα της και παρατήρησε τα πυκνά μαύρα μαλλιά του, τα καστανά μάτια που την αγχάλιαζαν συμπονετικά. Συγκεντρώθηκε στο ευγενικό πρόσωπο με τις λεπτές ρυτίδες, αναστέναξε και συνέχισε:

«Δεν έτρεχα. Εμφανίστηκε όμως ξαφνικά μπροστά μου και δεν πρόλαβα να σταματήσω».

«Τι συνέβη, αφού τον χτυπήσατε;»

«Βγήκα από το αυτοκίνητο, λίγα λεπτά μετά... δε θυμάμαι ακριβώς, μπορεί να ήταν δευτερόλεπτα... για να διαπιστώσω σε τι κατάσταση βρισκόταν κι εάν τον είχα τραυματίσει σοβαρά».

«Είχατε προσέξει ότι ήταν γυμνός;»

«Όχι! Δεν πρόλαβα. Το κατάλαβα μόνο όταν πήγα κοντά του. Τότε είδα ότι ήταν ευνουχισμένος. Τη στιγμή που τον πλησίασα ήταν ακόμα ζωντανός. Βόγκηξε κάτι βρισιές, κι ύστερα ξεψύχησε».

«Έβρισε; Ποιον;» ρώτησε απανωτά ο Φάνης με την ελπίδα να ακούσει κάποιο όνομα ή ένα στοιχείο που θα διευκόλυνε την εύρεση του δράστη.

«Έβρισε γυναίκες. Είπε “σκύλες, πουτάνες”».

Το πρόσωπο του Φάνη έλαμψε. Αυτό πράγματι ήταν ένα στοιχείο για το ξεκλείδωμα της υπόθεσης.

Άρα ήταν γυναίκες, σκέφτηκε και αμέσως υποπτεύτηκε ότι ίσως η βρισιά να μην απευθυνόταν στους δράστες, αλλά σε κάποιες, οποιεσδήποτε γυναίκες της ζωής του, οι οποίες του ήρθαν στο μυαλό λίγο πριν πεθάνει. Ωστόσο η ιδέα ότι το θύμα ίσως να ’ταν κάποιος νταβατζής που τον εκδικήθηκαν τα «κορίτσια» του μ’ αυτόν τον τόσο εύστοχο τρόπο, ήταν μια πιθανότητα

ελυστική, που έπρεπε να αναζητήσει μόλις μάθαινε την ταυτότητά του.

«Θυμάστε κάτι άλλο;» ρώτησε ανυπόμονα.

«Όχι, τίποτα. Μόλις ξεψύχησε, έτρεξα και κλείστηκα στο αμάξι. Ύστερα τηλεφώνησα αμέσως στην αστυνομία».

«Δεν είδατε άλλους να βρίσκονται στον χώρο; Ούτε ακούσατε κάτι;»

Η Δήμητρα κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Τα μαλλιά της έπεφταν μπροστά στα μάτια της και τα χείλη της έτρεμαν από την ένταση που την κυρίευε.

«Εντάξει, δε θα σας πιέσω. Θα τα πούμε ξανά, αύριο ή μεθαύριο. Σε περίπτωση που θυμηθείτε κάτι, οτιδήποτε, μπορείτε να μου τηλεφωνήσετε σ' αυτά τα νούμερα».

Πήρε την κάρτα από το χέρι του και αντανακλαστικά τού έδωσε το δικό της. Ο Φάνης το έσφιξε απαλά και θερμά. Της χαμογέλασε συγκαταβατικά και έγνεψε στους υφισταμένους του ότι μπορούσαν να φύγουν μαζί της.

Γυναίκες λοιπόν, σκέφτηκε και έτριψε με το αριστερό χέρι τον σβέρκο του. «Γυναίκες» μουρμούρισε και έβγαλε το κινητό του. Πάτησε την ένδειξη ευρετήριο και πίεσε το κουμπί, μέχρι που στην οθόνη εμφανίστηκε το όνομα Αθηνά Σγουρού.

* * *

Τα λούνα παρκ τής προκαλούσαν τρόμο. Μισούσε τα ογκώδη παιχνίδια που κινούνταν γρήγορα' συγκεκριμέ-